

Michaela Merglová: Psaní je pro mě únik od reality, která nebyla vždy růžová

Původem plzeňská rodačka je česká spisovatelka žánrové literatury a literární publicistka.

Byla třikrát pasována na Lady řádu fantasy v soutěži O nejlepší fantasy a v roce 2018 se stala vítěznou nositelkou meče. Psaní se věnuje odmalička. „Fantaskní světy mi umožňovaly být alespoň ve své hlavě pánem situace,“ uvědomuje si.

P

roč jste si vybrala právě fantasy žánr? Co vás k tomu vedlo?

Fantasy je žánr, který jsem četla od mládí a dodnes se k němu moc ráda vracím. Představoval pro mě únik z reality, která nebyla vždy tak růžová, jak by si člověk představoval nebo přál. Zároveň mi příběhy – zejména z hrdinské fantasy a z díla Terryho Pratchetta – nabízely motivy, které mi v současné literatuře chyběly: pevná přátelství, odvahu čelit zlu, obětavost, silný morální kodex... Fantasy příběhy jsou často brány jako pohádky pro dospělé nebo oddechová literatura, ale i tak si v nich člo-

věk může najít hodně věcí, které si odnese dál do života.

Kde berete inspiraci?

Vždy se snažím alespoň částečně vycházet z vlastních zkušeností. Je pro mě důležité najít emoční jádro příběhu svých hrdinů. I když ho často balím do kulis plných cizokrajných světů a fantaskních stvoření, pořád zpracovávám témata, která jsou blízka mně samotné a potenciálně i mým čtenářům. V počátcích mé tvorby to bylo hledání vlastního hlasu, skutečných přátel, komunity a svého místa ve světě. V knize *Prázdnota*, která se v roce 2023 dostala na shortlist ocenění Magnesia Litera za fantastiku, jsem zpracovala řadu svých pocitů z pandemické doby – postavy prožívaly osudy plné osamění, sociálních nespravedlností a izolace.

Jak dlouho se psaní knih věnujete?

Psaní se věnuji od dětství. Popravdě si ani nepamatuji dobu, kdy bych si příběhy nevymýšlela. Po léta pro mě fantaskní světy představovaly únik od nepříjemné reality a umožňovaly mi být alespoň ve své hlavě pánem situace.

Je to váš jediný koníček?

Jediný ne, ale rozhodně ten časově nejnáročnější. Psaní je sice činnost osamělá – stačí klávesnice a fantazie –, ale zároveň všeobjímající. Když mám volnou chvíli nebo mi ujedou myšlenky, většinou rozvažuji nějaký aspekt právě rozepsaného příběhu: co má postava udělat dál, jak povede dialog, jaký motiv propojit s tímto hrdinou nebo kam vetknout intenzivní osobní zážitek, aby to dávalo smysl ve struktuře a světě knihy.

Získala jste již nějaká ocenění?

Ano, několik. Začínala jsem jako mnozí autoři fantastiky přes literární soutěže. Byla to cesta náročná na trpělivost a pokoru, ale zpětná vazba mi pomohla růst a učit se literárnímu řemeslu. Nejvíce si vážím vítězství v posledním ročníku soutěže O nejlepší fantasy, kterou pořádá dnes již zaniklý Klub Julese Vernea. Největším úspěchem v románové tvorbě je pro mě nominace na Magnesii Literu za fantastiku v roce 2023 s knihou *Prázdnota*.

Zažila jste i nějakou kritiku? Jak se s ní vyrovnáváte?

Samozřejmě. Každý autor ji zažije. Ačkoli to není příjemné, je to zdravé. Těší mě, když se s čtenáři naladíme na stejnou vlnu – znamená to, že jsem odvedla práci tak, jak jsem chtěla. Ale není možné se zalíbit všem. Pokud je kritika věcná, vítám ji, protože mi pomáhá se zlepšovat. Pokud není, je lepší ji pustit z hlavy. Neříkám, že mě to nikdy nezamrzí. Jsou dny, kdy poslední, co člověk chce slyšet, je osklivý komentář. Ale psaní knih znamená odhalovat nitro a musíte být připraveni na všechny typy reakcí: dobré, špatné i žádné. A někdy může být lhostejnost horší než kritika.

Vydala jste v současnosti nějakou novinku?

Ano, je to román s názvem *Příští zastávka*, který vydalo nakladatelství Host. Vychází hodně z mých životních zkušeností s depresemi, úzkostmi a komplikovanými vztahy.

„Je pro mě důležité najít emoční jádro příběhu svých hrdinů. I když ho často balím do kulis plných cizokrajných světů a fantaskních stvoření, pořád zpracovávám témata, která jsou blízka mně samotné a potenciálně i mým čtenářům.“

MICHAELA MERGLOVÁ

● Narodila se v roce 1990 v Plzni.

Spisovatelka žánrové literatury a literární publicistka.

Byla třikrát pasována na Lady řádu fantasy v soutěži O nejlepší fantasy a v roce 2018 se stala i vítěznou nositelkou meče.

Čtenáři ji znají především díky hrdinské fantasy trilogii *Píseň oceli*, *Píseň severu* a *Píseň války* a zatím největší kritický úspěch sklidil její sci-fi thriller *Prázdnota* z futuristického prostředí fiktivní evropské megalopole, který se v roce 2023 dostal na shortlist prestižní ceny Magnesia Litera v kategorii fantastika.

Kromě sborníků z literárních soutěží se její povídky objevily také v řadě žánrových antologií. Letos na jaře vydala v nakladatelství novinku s názvem *Příští zastávka*, která pojednává o ženském přátelství a hledání sebe sama.

Žije v Praze se svým partnerem a pejskem a kromě psaní si vyčistí hlavu běháním nebo (když má línější den) háčkováním.

O čem detailněji pojednává a kde se dá sehnat?

Je to příběh dvou kamarádek, které se rozhodnou vyrazit na road trip, aby utekly od těžkostí svého života. Jenže právě tehdy je trable začnou dohánět. Čím víc se jim snaží vyhnout, tím zvláštnějším situacím musejí čelit. Je to úrok od mé dosavadní tvorby – místo klasické fantasy je to civilnější magický realismus, který více reflektuje skutečný život. Kniha se dotýká témat psychického zdraví, osobní krize a rozpadu vztahů. Zakoupit ji lze ve všech běžných knihkupectvích a na e-shopu nakladatelství Host.

Potřebujete k psaní nějaký impulz?

Ani ne. Příběhy si vymyslím odjakživa, takže je pro mě přirozené neustále něco psát. Občas se ale objeví myšlenka ve stylu „co by kdyby“, která mě přivede k postavám, zápletkám a světu. Jakmile to v hlavě přeroste únosnou mírou, je čas to dát na papír.

Máte vůbec čas i na osobní život?

Snažím se, ale nebudu lhát – není to vždy jednoduché.

Co vaše rodina? Podporuje vás a čte vaše knihy?

Velká výhoda je, že můj manžel Martin Paytok také píše a pracuje v kniž-

ním průmyslu. Má velké pochopení pro moje nálady i náročná období spojená s psaním. Když se blíží deadline, bývám ponořená do příběhu a trávím u klávesnice celé večery nebo víkendy. Vážím si toho, že mě podporuje – vím, že to není samozřejmost.

Jak dlouho trvá napsat knihu?

To se hodně liší. Někdy mě nápad nadchne natolik, že píšu intenzivně a je hotovo za pár měsíců. Jindy si dávám načas, rešeršuji a ladím detaily už během psaní a pak se tvorba protáhne na roky.

Potřebujete se při psaní izolovat od světa?

Dříve jsem měla psací rituály, dnes už ne. Píšu, když mám čas a chuť. V životě je spousta oblastí, kde musíte být organizovaní – psaní je pro mě tvůrčí prostor, kde chci mít svobodu.

Co plánujete do budoucna? Můžete se těšit na něco dalšího?

Pracuji na nové knize, ale zatím o ní nechci moc mluvit. V minulosti jsem si párkrát pustila pusu na špacír a pak projekt nedokončila. Prozradím jen, že chystám sci-fi – to je dostatečně široké, aby to bylo bezpečné říct. ■